

говеца като опитенъ чловѣкъ казалъ на кираджиитѣ, че ако стане нѣщо противно, и се откриятъ по нѣкой случай пушкитѣ, да кажатъ че нѣкой си Иванъ Касабовъ ги испроважда, а не той. Тогава азъ отивамъ веднага при директора на гимназията, когото знаяхъ за много добъръ човѣкъ. Съобщавамъ му сичката история съ залавянето на пушкитѣ и го моля да ме избави. Директора Л. Павловичъ, по произхождение румънско, но чловѣкъ извънрѣдно честенъ, добъръ и милостивъ, особено за ученицитѣ като баща. Той ми каза, че дохождала полицията да пита за такъвъ ученикъ; сѣтилъ се че тази работа е моя, но казалъ, че такова лице съ презиме Касабовъ нѣма въ гимназията. Посвѣтва ме обаче, че той истина ще гледа колкото е възможно да ме избави, но ако по-послѣ стани слѣдствието сериозно, негарантира и, може да се открие моята личностъ. За това, той мисли, че ще бжде най-умно да избѣгамъ колкото е възможно по-скоро отъ Бѣлградъ.

Тогава азъ веднага прибирамъ партакешитѣ си и избѣгвамъ прѣзъ Зеблинъ въ Австрия и отивамъ въ Виена. Въ Виена тогава имаше тѣзи студенти българи: Спасъ Ивановъ, братъ на владиката Доротея и Рашко Петровъ, които слѣдваха медицината. Спасъ ме прибра на квартира въ стаята си. Срѣдства за живѣние имахъ твърдѣ малко. Българскитѣ търговци въ Виена ми събраха помѣждуси малко пари и ме съвѣтваха, да отида въ Прага при Димитрия Павловичъ, който слѣдваше тамъ медицината, и че ужъ тамъ било по евтино за животъ.

Отивамъ въ Прага и се настанявамъ на квартира при Димитрия Павловича. Тукъ азъ преживявамъ два мѣсеци. Мислѣхъ да довърша тукъ гимназиялнитѣ си науки на нѣмски языкъ, защото въ това врѣме, цѣла Австрия се управляваше отъ абсолютната система, та въ цѣла Чѣхия наукитѣ въ гимназията се прѣдаваха на немски языкъ. Но немския языкъ за мене не съставляваше никаква прѣчка, тъй като азъ бѣхъ доста силенъ въ него. Единственното припятствие бѣха срѣдствата. Баща ми прашаше